מאורות אל העבר

י טבת |

לכל איש יש שם. וקדיש.

"הגיע הזמן לעשות סדר במועדי הזיכרון השונים", טען הרב הרצוג בפני מועצת הרבנות הראשית. מחוץ לאולם הכינוסים עדיין רעמו תותחיה של מלחמת העצמאות, אולם ליבם של הרבנים, שהתכנסו בירושלים בכסלו תש"ט (1949) נתון היה להנצחת זכר קרבנות השואה שהסתיימה שלוש שנים קודם לכן. לבסוף התקבלה ההחלטה, שהורחבה ואושרה שנית שנתיים מאוחר יותר: "יום העשירי בטבת נקבע על ידינו ליום השנה לקהילות ישראל שניספו בידיה הטמאות של המפלצת הנאצית בגרמניה" . לימים נוספו להחלטה , קריאות להדלקת נר נשמה בכל בית יהודי, לביקור במרתף השואה בהר ציון ולאמירת סליחות וקינות מיוחדות. בפועל משמש היום, בנוסף לתוכנו המסורתי של יום עשרה בטבת, כיום אמירת קדיש בידי קרוביהם של קרבנות השואה שיום פטירתם לא נודע. במישור הציבורי הלכה וקטנה משמעותו של יום זה, והוא איבד את בכורתו בתודעה הלאומית לטובת יום כ"ז בניסן, יום השואה הממלכתי. אולם בחלק ממוסדות החינוך הדתי, ובעיקר בהקשר למנהג אמירת הקדיש כזכר לנספים, הוא נוכח ומשמעותי.

מאת U.S. ויקפדיה נחלת בכלל